

μακρόθεν ὁ Νεῖλος, οἱ ἄγροί, ἡ ἔρημος, καὶ αἱ πυραμίδες· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἡγγίζαμεν εἰς ταύτας, μολοῦντι ἐπείχαμεν τέσσαρας λεύγας. Μὲ τὸν ὀφθαλμὸν γυμνὸν ἔβλεπα ἐντελῶς τὰ διάφορα τῶν πετρῶν στρώματα, καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Σφιγγὸς, ἐκ τῆς ἄμμου ἐξερχομένην· μετ' ἐλησκόπιον ἐμετροῦσα τοὺς βαθμοὺς τῶν γωνιῶν τῆς μεγάλης πυραμίδος, καὶ δέκρινα τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ στόμα, καὶ τὰ ὦτα τῆς Σφιγγὸς· τόσον οἱ σωροὶ αὐτοὶ εἶναι τερατώδεις.

Ἐπὶ τῇ γῇ ἀκολούθως εἰς τὴν νῆσον Ῥόδαν, τὴν ἀρχαίαν Ἐλεφαντίνην· ἐξετάσαμεν δὲ τὸ Νειλομέτριον, εἰς τὸ μέσον τῶν ἐρειπίων οἰκίας Μωαμεθανικῆς. Εὐρισκόμεθα τώρα πλησιέστατα τῶν πυραμίδων. Ἐκ τῆς ἀποστάσεως ταύτης ἐφάνοντο ὕψους ἀμετρήτου· πρασί-
νους δ' ἄγρους, φοίνικας καὶ συκαμίνους, πύριξ ἔχουσαι. ὁμοίαζαν οἰκοδομὰς κολοσσείας, ἐκτισμένας εἰς κῆπον μεγαλοπρεπῆ. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θαυμάσιόν τινα ἔχον διαρότητα, ἐχρῳάτιζε τὰ κατάξηρα βουνά, τὰς ἄμμους σῆς Λιβύης, τὸν μακρυνὸν ὀρίζοντα, καὶ τὴν πεδιάδα τῶν μνημάτων. Ἀνεμὸς δυνατὸς ὤθει τὰ μικρὰ λευκὰ νέφη πρὸς τὴν Νουβίαν, καὶ ἐρύτιδονε τοῦ Νεῖλου τὴν εὐρύχωρον ἐπιράνειαν. Ἡ Αἴγυπτος μ' ἐφάνη ὁ ὠραιό-
τερος ἐπὶ γῆς τόπος· μ' ἀρίσκουν καὶ αἱ περικυκλοῦσαι αὐτὴν ἔρημοι, αἱ εἰς τὴν φαντασίαν ἀπειρίας ἀνοίγουσαι στάδιον.

Ο ΨΙΤΤΑΚΟΣ.

Τὸ γένος τῶν ψιττακῶν περιλαμβάνει ἑκατὸν ἐβδομήκοντα περίπου εἶδη. Ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα ἀκμάζουν εἰς θερμὰ κλίματα, ἀλλ' ἐκτείνονται πολὺ μᾶλλον παρ' ἕσπον ἐστοχάζετο ὁ Βυρῶν, ὅτε περιώρσεν αὐτὰ εἰς 23 ἑκατ' ῥωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ· καθότι γνωστὸν εἶναι ὅτι φθάνουν μέχρι τοῦ Μαγελλανικοῦ Πορθμοῦ πρὸς νότον, καὶ προσέτι εὐρίσκονται εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Βανδερμενῆς Γῆς· ἡ δὲ Καρολινεῖς ψιττακὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν προχωρεῖ ἕως τὴν 42αν μίτταν βορείου πλάτους. Ὁ Οὐίλσον ἔδεν αὐτοὺς, τὸν μῆνα Φεβρουάριον, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ὀχίου, εἰς καιρὸν χιονοβόλον, πετομένους τῇδε κακείσε, ὡς αἱ περιστεραι, καὶ μεγαλοφώνως κράζοντας. Ἄλλοτε ἔδεν αὐτοὺς, περὶ τὰ τριάκοντα μίλια ὑπεράνω τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Κεντυκίου, ἐνῷ ἦρχοντο πολυπληθεῖς διὰ τοῦ δάσους κραυγάζοντες, περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν

τοῦ ἡλίου, διὰ νὰ πῶσι τὸ ἀγαπητὸν αὐτῶν ἀλμυρὸν ὕδωρ.

Οἱ ψιττακοὶ συνοικοῦν κατὰ οἰκογενείας, καὶ σπανίως πλανῶνται μακράν· αἱ κοινωνίαι αὗται δυσκόλως προσδέχονται ξένον, ἂν καὶ μετὰξὺ αὐτῶν ζῶσι μετὰ ἀρμονίαν. Ἀγαποῦν νὰ ζῶσιν ἀλλήλων τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς τραχήλους· ὅταν δὲ κοιτάζωσι, συμμαζεύονται ὅσον τὸ δυνατόν, τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα διανυκτερεύοντες κάποτε εἰς τὴν κοιλότητα ἐνὸς δένδρου. Αὐτοὶ κοιμῶνται, θύσιν ἔχοντες κατὰ κάθετον, εἰς τὰ πλάγια προστητημένοι ἀπὸ τοὺς ὀνυχας καὶ τὰ ῥάμφη. Ὑπεραγαπῶσι δὲ τὸν ὕπνον, καὶ σφύρονται πολλάκις τῆς ἡμέρας εἰς τὰς τρίπας αὐτῶν διὰ νὰ τὸν ὑπολάβωσι.

Ἰσοφῆν κυριωτέραν ἔχουν οἱ ἐλεύθεροι ψιττακοὶ νωπὰ κλωνορία, τρυφεροὺς βλαστοὺς, ὀπίρας, γεννήματα, καὶ κάρυα, τὰ ὅποια μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύτητος ἀνοίγουν. Γνωρίζομεν ὅτι ἡμεροὶ ὄντες τρώγουν σχεδὸν πᾶν ὃ τι τοὺς προσφερθῇ· παρετηρήθη ὅμως ὅτι οὐσίαι τινές, ὡς ὀρεοσίλιον παραδείγματος χάριν, αἵτινες δὲν ἐπενεργοῦν αἰσθητικῶς εἰς ἄλλα ζῶα, εἶναι εἰς τοὺς ψιττακοὺς φάρμακα θανατηφόρα. Εἰς τὰ προσφιλεῖα αὐτῶν καταχύγια, τὰ δάση, συναθροίζονται παμπληθεῖ, καὶ προξενοῦν ὄλεθρον διὰ τῆς μεγάλης ποσότητος τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὅποιον καταναλίσκουν ὅχι μόνον πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ευχαρίστησιν τῆς ὀλεθρομανίας ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν, καὶ εἰς τὴν ἡμέραν αὐτῶν κατάστασιν, τόσον εἶναι γνωστοί. Αἱ τραναὶ κραυγαὶ τῶν κοπαδίων ταύτων ἀκούονται μακρότατα, ἵπποταν ζητῶσι τὸ τελευταῖον δεῖπνον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Διὰ τῶν κραυγῶν ὅμως νοουθετεῖται ὁ γεωργὸς νὰ μεταχειρισθῇ μέσα τινα, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ἐξολοθρευτικὰ ταῦτα πλήθη τοῦ νὰ καθίσωσιν εἰς τοὺς νεισπάρτους ἄγροίς του, ὅπου εἰς βραχὺ καιροῦ διάστημα δὲν ἔθελεν ἀφήσειν οὔτε ἴχνος γεννήματος.

Ἡ παρὰ τοῦ Οὐίλσονος διδομένη περιγραφή τοῦ Καρολινεῖος ψιττακοῦ πιθανὸν νὰ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ εἶδη, τὰ ὅποια δὲν παρετηρήθησαν εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτῶν κατάστασιν ὑπὸ τόσον εἰδήμονος παρατηρητοῦ. Ὅπως ἐναντίον εἶναι τὸ κομψὸν αὐτῶν πέντασμα ἀπὸ τὸ μετὰξὺ τῶν κλάδων χωλὸν βάδισμα. Πετοῦν ὁμοιότατα μετὰ τὴν ἀγρίαν περιστέραν, κατὰ σώματα πεκυκνωμένα, καὶ μετὰ ταχύτητα μεγαλωτάτην, τρανὴν ἀφίνοντες καὶ βιαστικὴν κραυγὴν. Ἰπτανται δὲ ποτὲ μὲν κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ συνηθέστερον κυκλοσίδως, πολυποικίλως κομψὰ καὶ ὀφισσεῖδες στραφὰς κἀμνοντες, ὡσάν δ' εὐχαρίστησιν.

Εἶδη τινὰ κτίζουν τὰς φωλεὰς ἐπὶ τῶν ὑψηλατάτων δένδρων. Σὺγκεται δὲ ἡ φωλεὰ ἀπὸ ξυλάρια καὶ τρυφεροὺς βλαστοὺς, συμπεπλεγμένα μετὰ τέχνην ἐξίσου καὶ στερεότητα. Τὰ λοιπὰ, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ πολυπληθέστερα, ἐκλίνουν τοὺς κορμούς καὶ τῶν δένδρων. Ἐκεῖ συσσωρεύουν χόμα, καὶ διατάσσουσιν χόρτον καὶ τὰς ἑνας τῶν ῥιζῶν, μετὰ τὰ ἴδια των πτεῖλα καλύπτοντες τὸ ἐνδὸν

τερον. Ἡ θήλεια γεννᾷ ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα ὠὰ, κάθεται δ' ἐπ' αὐτῶν μετὰ μεγάλης σταθερότητος, ἐνῷ ὁ ἄρρην στέκει ὀλίγον ἀπομακρυσμένος τῆς φωλεᾶς, εἰς ὅλας τὰς χρεῖας τῆς ἐταίρου του προσίχων.

Περὶ τοῦ εἶδους τῆς παιδείσεως, τὴν ἰποῖαν ἐπιδίδονται οἱ φittakoί, ἀρμόζει νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τινὰ ἐνταῦθα. Μανθάνουν νὰ ἡμιλῶσι, καὶ δύνανται νὰ ἐνθυμῶνται καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ἱκανωτάτην σειρὰν λέξεων. Προῖρχεται δὲ τοῦτο ἰπὸ βεβιασμένην τῆς φωνῆς τροποποίησιν, τὴν ἰποῖαν ἀποκτιῶσιν ἰκόνοντας τὰς αἰτὰς λέξεις ἢ φωνὰς συχνάκις ἐπαναλαμβάνομένας· τάς, διὰ τοῦ μνηστικοῦ ἐνστίγματος, τοῦ κοινῶς μὲν πρὸς ὅλα τὰ ζῷα, ἰσχυρότερον δὲ ἰσως ἀνεπτυγμένου εἰς τὸν φittakὸν παρ' εἰς τὰ πλείοτερα τῶν ἄλλων, δύνανται καὶ νὰ ἐνθυμῶνται. Ἀλλὰ τὰ διὰ τῆς γλώσσης ταύτης ἐκφραζόμενα αἰσθήματα ἢ φρονήματα ἀγνοοῦν αὐτοὶ παντάπασιν. Πολλάκις ἀλόομεν φittakoὺς εἰς τὴν ἔξω τῆς θυμῶ, ὅστις συχνὰ τοὺς κυριεύει, νὰ μεταχειρίζωνται τὰς αἰτὰς φιλικὰς φράσεις, αἰτίνες, ὅταν ἦναι γαλήνιοι, φαίνονται νοημονέστατοι καὶ ὁρροδιώτατοι, ἐπειδὴ κοινῶς διδόνται ὡς ἀποκρίσεις εἰς στενώτατον ἐρωτήσεων κύκλον.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΜΥΩΝΩΝ.

Ο ΡΟΒΕΡΤΟΣ Φραγκίσκος Δαρβίενς, ὁ ζητήσας νὰ δοιοφύνησιν τὸν Λοδοβίκον ΙΕ'. τὸ 1757, ἀπὸ ὑπέφθον ἀνηλούστους βασιάνους, κατεδικάσθη νὰ σπασθῇ εἰς τέσσαρα μερίδια ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Ἀλλὰ, μολοντί κατέθεσαν ὅλην αὐτῶν τὴν δύναμιν, κατὰ τέσσαρας διευθύνσεις σφόντες τὰ μέλη αὐτοῦ διὰ πεντήκοντα λεπτά, οἱ μυῶνες, μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ἀπεσπάρσθησαν ἐκ τῶν συνδέσμων αὐτῶν. ζῶντος δὲ αὐτοῦ ἀκόμη, ἠναγκάσθησαν οἱ δῆμιοι νὰ κόψωσι μὲ μάχαιραν τοὺς τίνοντάς του, ὥστε νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ νόμος, ὁ ὅποσος διελάμβανε νὰ χωρισθῇ εἰς τεταρτημέρια τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματίου. Αὐτὸ τοῦτο ἔγινε καὶ ὡς πρὸς τὸν Ραυελλάκ, τὸν δοιοφόνον τοῦ Ἑρρίκου Τετάρτου, τῶν ἵππων μὴ δυνηθέντων νὰ διαμελίσωσι τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματίου.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ εἶναι τὸ μόνον ζῷον, τὸ ὅποιον γεννᾷται γυμνόν, καὶ τὸ ὅποιον ἐμπορεῖ νὰ ἐνδύεται. Αἴτη δὲ εἶναι μία ἐκ τῶν ἰδιοτήτων, ὅσαι καθιστάνουν αὐτὸν ζῷον παντὸς κλίματος καὶ πάσης τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄρας. Τῶν σκεπασμάτων αὐτοῦ τὴν θερμότητα ἢ ἐλαφρότητα δύναται νὰ προσαρμόσῃ εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῆς κατοικίας του. Ἄν ἐγέννητο μὲ δῆρμα ἐπὶ τῶν νῶτων αὐτοῦ, μολοντί ἤθελε τὸν χρησιμεύειν εἰς ὑψηλὰ πλάτη, ἤθελε καταπίπτειν αὐτὸν διὰ τοῦ βάρους καὶ τῆς θερμότητος, ὅσον ἐπρόβαινεν εἰς τὸν ἰσημερινόν.

Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ φίλια ὁμοιάζει τὴν καλὴν υἱείαν, τῆς ὁποίας γενικῶς τότε μόνον αἰσθανόμεθα τὴν ἀξίαν, ὅταν χάσωμεν αὐτήν.

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Α'. ἔκαμε τὸ 1758 μεγάλην κυνηγετικὴν ἐκστρατείαν· οἱ κυνηγοὶ ἦσαν εἰκοσιτρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς κυραὶ· ἐκράτησε δὲ ἡμέρας δεκάοκτώ. Ἐφονεύθησαν ζῷα 47,950, συνιστάμενα ἐκ 19 δορκάδων, 77 ἐλάφων, 10 ἄλωπικων, 8,243 λαγωῶν, 19,515 περδίκων, 9,499 φασιανῶν, 114 κορυδαλῶν, 353 ὀρτύκων, κτλ., κτλ. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔρριπεν 9,789 βοῦς, ἡ δὲ ἀδελφὴ του πριγκίπισσα Καρλόττα, 9,010. Ὀλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν βολῶν ἦτον 116,209.

ΚΑΤΑ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμοὺς, τοὺς εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Στοκόλμης περιχομένους, ὁ πραγματικὸς πληθυσμὸς τῆς Σβεκίας συμποσῶται εἰς 3,025,140 ψυχάς· ἵτοι, ἔγινεν αἵξεις ἐνός πμπτου μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τῆς παύσης αὐτοῦ μεγαλειότητος.

Ἡ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ τῶν ἐφημερίδων τῆς Βιέννης εἶναι ὡς ἀκοούθως· Ἐπίσημος Ἐφημερίς, 2,600· Ἀουστριακὸς Παρατηρητής, 600· Ὁ Ἀετὸς, 270· Θεατρικὴ Ἐφημερίς, 1,300· Ἀστειὸς, 450· Ἐφημερίς τῆς Βιέννης, 600· Θεατῆς, 750.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπάρχουν 50,000 συγγραφεῖς τυπόνονται δὲ κατ' ἔτος 10,000,000 τόμοι.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ δεισιδαίμων εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς τὸν δούλον αὐτοῦ, 'Ἰωάννη, ἐβαλες νερόν εἰς τὸ ράκι;'—'Μάλιστα.'—'Ἐβαλες ἄμμον εἰς τὴν ζάχαριν;'—'Μάλιστα.'—'Ἐβρεξες τὸν καπνόν;'—'Μάλιστα.'—'Λοιπὸν κοπίασε μαζῇ μου εἰς τὸν ἐσπερινόν!'

'ΑΠΕΦΑΣΙΣΑ,' λέγει ἐπίσκοπός τις, 'ποτὲ νὰ μὴν ἡμιλῶ περὶ τῶν ἀρετῶν τινὸς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, μηδὲ περὶ τῶν κακιῶν τινὸς ἐπισθεν αὐτοῦ· χρυσοὺς κανὼν, ἢ φύλαξις τοῦ ὅπου ἤθελεν ἐξορίσειν διαμικῆς τὴν κολακειάν καὶ τὴν κακολογίαν ἀπὸ τὸν κόσμον.

ΠΟΛΛΑ ὀλίγοι στοχάζονται πόσον ἐνωρὶς λαμβάνουν τὰ τέκνα τὰς πρώτας αὐτῶν ἐντυπώσεις· πόσον τυχῶς μανθάνουν ν' ἀκοούθωσι τὰς διὰδύσεις καὶ τοὺς τρόπους τῶν περικυκλούντων αὐτά. Πόσον λοιπὸν πρέπει νὰ ἦναι ἀξιόλογον τὸ παράδειγμα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός των! Πόσον φυσικὸν νὰ ὀδηγῆται τὸ τέκνον ὑπὸ τῆς καθημερινῆς συναναστροφῆς, τῆς καθημερινῆς διαγωγῆς τῶν γεννητόρων του. Πόσον ἰσχυρὰ πρέπει νὰ ἦναι ἡ αὐτῶν ἐπιρροὴ ἐπὶ τὸ νεαρὸν πνεῦμα, τὸ διδαγμὸν νὰ ἀναβλέπῃ πρὸς αὐτοὺς μὲ ἀγάπην καὶ μὲ σέβας.

ΩΣ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἂν καὶ ταχύταται, δὲν βλέπτοσι τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὴν υπερβολικὴν λεπτότητα, παρῶμαι αἱ προσβολαὶ τοῦ φθόνου, ἂν καὶ πολυαριθμώταται, δὲν πρέπει νὰ πληγόνωσι τὴν ἀρετὴν μας διὰ τὸ ἀσημαντον αὐτῶν.